

Georges HOUTMEYERS Priester-arbeider, buschauffeur, kandidaat-gemeenteraadslid

Alles wat je voor één van deze minsten van mijn broeders hebt gedaan, heb je ook voor Mij gedaan. Die passage uit Matteüs is zowat de zelfverklarde leuze van priester-arbeider Georges HOUTMEYERS. Zijn engagement wil hij nu ook politiek vertalen en bij de gemeenteraadsverkiezingen in Genk staat hij op de lijst van PVDA+.

‘Ik ben niet ongehoorzaam, ik volg mijn hart en mijn geweten’

Jan COLLA

„Ooit moest ik met mijn bus een groep nonnetjes naar Banneux brengen. Die willen daar een mis, maar ter plaatse hoorden ze dat er geen priester beschikbaar was. Ik stapte uit en zei: ‘Dan zal ik voor jullie de mis doen.’ (lacht) De nonnetjes schrokken nogal: een buschauffeur die ook priester is!” De anekdote toont de spreidstand die de Genkse priester-arbeider Georges HOUTMEYERS (57) al zijn hele leven maakt. „Maar ik zou alles opnieuw doen.”

–Komt u uit een gezin waar het geloof altijd al aanwezig was?

Nee. We gingen niet zoveel naar de mis, het was zeker geen uitdrukkelijk katholieke opvoeding. Pa was schrijnwerker in het Limburgse Meldert bij Lummen, ma draaide mee in de meubelzaak en deed het huishouden. Ik was enig kind. Hun droom was dat ik de zaak zou overnemen.

–Maar u trok naar het seminarie. Waar kreeg uw roeping vorm?

Als jonge gast had ik Fred Braeken leren kennen, priester-arbeider in de mijn van Winterslag. Toen wist ik: dat is het. Ik werd gegrepen door het evangelie en wilde net zo radicaal leven als Jezus van Nazaret. En dus trok ik na het college in Herk-de-Stad naar het grootseminarie in Sint-Truiden. Mijn ouders brachten me ernaartoe. Het was september 1974. Op vijfhonderd meter van het seminarie stopte pa de auto. „Stap maar uit”, zei ma. „Als gij denkt dat ge hier het geluk vindt, ga maar.” Ma heeft zich bij mijn keuze nooit neergelegd.

–Na uw wijding werd u kapelaan in Zwartberg. Beviel het parochieleven u niet?

Ik mocht van toenmalig bisschop van Hasselt, mgr. Heusschen, priester-arbeider worden, maar ik moest eerst drie jaar kapelaan zijn. Mijn stage deed ik in Zwartberg en doorgaans word je niet op dezelfde plek benoemd. Maar pastoor Servaas Geelen wilde me absoluut houden. Een paar jaar later had hij daar spijt van. „Haal hem weg. Ik word gek van hem!”, zei hij. Ik stond met één been in de parochie, met het andere in het buurtwerk, waar ik mijn grote voorbeeld Jef Ulburghs leerde kennen, met zijn politiek verruimingsproject *Doorbraak*. Als ‘buurtwerker’ kreeg ik ook die linkse, socialistische stempel en dat leidde dan weer tot een conflict met de kerkfabriek.

Georges Houtmeyers in zijn schoolbus. „Er zijn voor de zwaksten, dat is toch ook priester zijn?” © Mine Dalemans

–Hoe werd u dan buschauffeur?

In de kerstvakantie van 1984 zat ik met Jef Ulburghs in de bus naar het Europees Parlement in Straatsburg. Ik hoorde dat het Hasseltse busbedrijf, Limburg Toerisme, een chauffeur zocht. Ik had een rijbewijs D

„Ik steek mijn nek uit, een eventueel conflict met mijn bisschop is ingecalculleerd”

op zak en kon bijna meteen beginnen. Mijn eerste rit was in de sneeuw, in januari 1985. Intussen rijd ik voor het Genkse bedrijf Jacobs. Altijd met de schoolbus, kinderen uit het buitengewoon onderwijs.

–Uw naam is vooral bekend van uw lezersbrieven in alle mogelijke kranten en tijdschriften. Vanwaar die gedrevenheid?

In Zwartberg ging ik veel op huisbezoek, en daar leerde ik de kleine man kennen, met al zijn problemen. Er was nood aan

betere sociale woningen en vanuit die bekommernis ontstond het Huurderssyndicaat. Er was ook goedkope geneeskunde nodig, en zo werd het buurtgezondheidscentrum opgericht, waar artsen werken tegen terugbetalingstarief. Mijn brieven gaan nog altijd over het onrecht in de wereld: slik niet zomaar wat de media, de politici of de grote bedrijven zeggen.

–Bent u vandaag nog pastoraal actief?

Niet stelselmatig. Ik doe nog wel eens doopsels, huwelijken of ziekenzalvingen, en ik val af en toe in om een parochiepastoor te vervangen. Maar ik heb altijd geweigerd om opnieuw voltijds parochiepriester te worden. In die structuur zou ik niet meer kunnen functioneren.

–U krijgt wel nog een kapelaanswedde. Een dubbel inkomen, zonder echt engagement, wringt dat niet als PVDA'er?

Soms wel, ja, al is dat indertijd zo afgesproken met bisschop Heusschen. Van mijn loon als buschauffeur alleen kan ik niet leven. In tegenstelling tot een parochiepriester woon ik ook niet gratis. Mijn engagement is anders. Ik ben er allereerst

voor de zwaksten in de samenleving, dat is toch ook priester zijn? In de Kerk draait alles te veel rond liturgie en sacramenten. Dat is me veel te eng.

–Uw keuze voor de PVDA is politiek-inhoudelijk opmerkelijk. Bovendien neemt u een groot risico, want als priester mag u geen politiek ambt uitoefenen.

Ik stel vast dat veel PVDA'ers uit christelijke hoek komen, ook al hebben ze met de Kerk gebroken. Ik vind me helemaal terug in hun ideeën: het rechtvaardigheidsgevoel, hun manier van leven, de solidariteit – eigenlijk evangelische idealen. Ik voel me niet ongehoorzaam, ik volg gewoon mijn hart en geweten. Volgens Rik Torfs mag ik wel aan politiek doen, maar heb ik voor een zetel in de gemeenteraad toestemming van mijn bisschop nodig. Ik steek mijn nek uit, een eventueel conflict is ingecalculleerd. Zelf zal ik nooit uit de Kerk stappen. Ik hoop alleen dat er plaats is voor andere ideeën. Ik ben in elk geval gelukkig, als arbeider en als priester. Ik heb niks gekregen, ik heb moeten vechten, mijn weg zoeken, maar ik zou dezelfde keuzes maken. Ik heb nergens spijt van.